

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. ve věci

žalobce: P. Š.
zastoupený advokátem Mgr. & Mgr. Lukášem Hrabovským,
sídlem Ó. Ľysohorského 702, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 107915/2024 ze dne 18. 9. 2024 ve věci
dopravního přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 18. 11. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 107915/2024 ze dne 18. 9. 2024, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín č. j. MUCT/52791/2024 ze dne 3. 7. 2024.
2. Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil jako provozovatel vozidla RZ X porušením povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když dne 10. 3. 2024 v 12:47 hodin v obci Český Těšín, ul. Frýdecká ve směru jízdy na centrum v úseku autobusová zastávka „Český Těšín – stadion“ – křižovatka s ul. Tyršova, nezjištěný řidič předmětného motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v tomto úseku pozemní komunikace s nejvyšší dovolenou rychlostí v obci 50 km/h v obci, když automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích byla naměřena rychlost jízdy vozidla 77 km/h, při vzetí do úvahy možné odchylky měřicího zařízení 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy vozidla naměřena rychlost 74 km/h, tedy nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci překročil o 24 km/h. Nezjištěný řidič tak svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž jeho jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla obviněnému uložena podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. c) a § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 4 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla obviněnému uložena povinnost nahradit náklady řízení stanovené § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb., ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány aplikovaly ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ryze formalisticky a nevypořádal se dostatečně s obhajobou žalobce. Ten uváděl, že vozidlo půjčil V. R., přičemž ve smlouvě o výpůjčce si strany ujednaly, že vozidlo bude oprávněna využívat pouze V. R. Tím žalobce učinil vše, co bylo v jeho silách. Na žalobce nelze klást nároky, které nelze splnit. Žalobce nepovažuje za správnou argumentaci nálezem sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, neboť tam Ústavní soud vycházel ve svých závěrech z předpokladů, které v posuzovaném případě nemohou být naplněny. Dále žalobce k liberačnímu důvodu uvedenému v § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uvedl, že ačkoli to ve správním řízení nenamítal, měly se správní orgány zabývat možností, že předmětné vozidlo bylo odcizeno, neboť A. R. správnímu orgánu sdělila, že jí není známo, kdo v rozhodné době automobil užíval. Žalobce podotkl, že ačkoli smlouva o výpůjčce skončila 5. 2. 2024, bylo mu vozidlo vráceno asistenční službou až dne 12. 3. 2024.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 1. 2025 navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na citovaný náleze Ústavního soudu, podle něhož povinnost zajištění provozu v souladu se zákonem o silničním provozu vyjadřuje objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, který má možnost zvážit, zda osoba, které vozidlo předá k užívání, je „zodpovědným a dobrým řidičem“. To v projednávaném případě V. R. nebyla, neboť vozidlo svěřila osobě, jejíž totožnost nezná či odmítá sdělit a vozidlo nevrátila včas. Žalovaný rovněž nesouhlas s tím, že se měl zabývat liberačním důvodem podle § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť dle zákona břemeno prokázání některého z liberačních důvodů nese výhradně provozovatel vozidla. Navíc z vyjádření V. R. neplynulo, že by předmětné vozidlo bylo užito bez jejího souhlasu.
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Městská policie oznámila 11. 3. 2024 Městskému úřadu Český Těšín podezření ze spáchání přestupku spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, který byl zadokumentován přístrojem UNICAM u vozidla na místě a v čase, jak výše uvedeno. Správní orgán výzvou z téhož dne vyzval žalobce jakožto provozovatele k zaplacení částky 1 250 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče. Žalobce sdělil, že na základě Smlouvy o výpůjčce vozidlo zapůjčil V. R., která byla dle smlouvy jediná oprávněná vůz užívat. Správní orgán na základě sdělení provozovatele kontaktoval V. R.; výzva k podání vysvětlení jí byla doručena do vlastních rukou dne 23. 3. 2024. V. R. zaslala správnímu orgánu přípis, ve kterém uvedla, že neví, ani si není vědoma, kdo by řídil toto vozidlo. Dále uvedla: *„Nevím ani nejsme si vědoma, kdo by řídil toto vozidlo. Já V. R. X A. 770/7B, H. – Š. toto vozidlo Ford tranzit jsem měla zapůjčené a nejsem si vůbec vědoma, kdo by toto vozidlo řídil nebo užíval. Dne 10.3. 2024 v době 14:47 v obci Český Těšín značky X jsem toto vozidlo neřídila“*. Jelikož se správnímu orgánu nepodařilo bez důvodných pochybností zjistit totožnost řidiče, který v době přestupku řídil, věc přestupku nezjištěného řidiče vozidla usnesením ze dne 29. 5. 2024 odložil. Řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o odpovědnosti bylo zahájeno dne 29. 5. 2024, kdy byl zmocněnci obviněného doručen příkaz č. j. MUCT/42213/2024. Dne 4. 6. 2024 podal obviněný prostřednictvím svého zmocněnce včasný odpor, ve kterém uvedl, že nesouhlasí se závěrem správního orgánu a navrhuje, aby správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a následně řízení o přestupku zastavil. Po podaném odporu správní orgán v řízení pokračoval a zaslal zmocněnci vyrozumění o pokračování řízení a o provádění důkazů mimo ústní jednání, které proběhlo 2. 7. 2024. V rámci dokazování byly provedeny listinné důkazy, byl sdělen obsah obrazových záznamů a byl předestřen obsah ostatních podkladů rozhodnutí. Rozhodnutím prvostupňového orgánu č. j. MUCT/52791/2024 ze dne 3. 7. 2024 byl žalobce uznán vinným z přestupku, jak shora uvedeno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 22. 7. 2024, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
7. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.

8. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
9. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle odst. 3 téhož paragrafu k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Podle odst. 6 písm. a) téhož paragrafu provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou registrační značkou.
11. Ústavní soud k dřívější – ale obdobné – úpravě obsažené v § 10 a § 125f zákona o silničním provozu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018 uvedl, že *„obsahem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu – navzdory jeho doslovnému znění – není stanovení určité povinnosti provozovatele vozidla, nýbrž pouze jeho objektivní odpovědnosti za porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejíž obsah je vymezen v jiných ustanoveních tohoto zákona“*. Obdobně již dříve Nejvyšší správní soud konstatoval, že se v daném případě jedná o objektivní odpovědnost s možností liberace (srov. rozsudek č. j. 6 As 73/2016-40 ze dne 16. 6. 2016).
12. Za dané situace tak provozovatel odpovídá za protiprávní stav vždy, ledaže sám prokáže naplnění některého z liberačních důvodů nebo označí řidiče, který přestupek spáchal. To se v projednávané věci nestalo.
13. Provozovatel vozidla se odpovědnosti může zprostit pouze za předpokladu, že označí a identifikuje skutečného řidiče vozidla, nikoli osobu, o níž se domnívá, že vozidlo řídit mohla, například proto, že je uvedl do jeho dočasné držby (rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 60/2019-30 ze dne 29. 9. 2020). V projednávané věci byla žalobcem označena pouze vypůjčitelka, která však spáchání přestupku popřela, a tak nebylo možno zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalobce už žádnou další osobu jako skutečného řidiče neoznačil.
14. K liberačnímu důvodu spočívajícím v odcizení vozidla pak soud v souladu s vyjádřením žalovaného uvádí, že sám žalobce přiznává, že jej v řízení ani netvrdil, ani neprokazoval. Správní orgány proto neměly důvod se jím zabývat.
15. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí, s nimiž souhlasí.
16. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě dne 29. 9. 2025

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce